

Arrest

nr. 185 498 van 18 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 september 2015 van het *“onderwerpen aan een ministerieel terugwijzingsbesluit op 4/9/2007”*.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 november 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 augustus 2007 werd door de bevoegde minister ten aanzien van de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een ministerieel besluit tot terugwijzing uitgevaardigd, dat haar werd betekend op 4 september 2007. De verzoekende partij werd gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten met verbod er gedurende tien jaar terug te keren.

Op 11 september 2012 werd de verzoekende partij gerepatrieerd. Op 23 september 2013 keerde zij terug zonder paspoort en visum.

Op 29 oktober 2013 diende zij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 22 april 2014 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering uitgereikt.

Op 24 maart 2015 dient zij opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 23 september 2015, met kennisgeving op 24 september 2015, beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot het niet in overweging nemen van de aanvraag gezinshereniging en gaf hij instructies om het afgeleverde attest van immatriculatie in te trekken.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Overwegende dat u op 16 08 2007 het voorwerp heeft uitgemaakt van een ministerieel terugwijzingsbesluit dat 16.08.2007 in werking is getreden en dat op 04.09.2007 aan u betekend werd;

Overwegende dat het ministerieel terugwijzingsbesluit, in tegenstelling tot de teruggedrijving en het bevel om het grondgebied te verlaten, die onmiddellijke maatregelen zijn, een veiligheidsmaatregel is die voor de toekomst de binnenkomst, het verblijf en de vestiging verbiedt, tenzij het besluit opgeschort of ingetrokken is of een termijn van tien jaar verstreken is; dat het feit dat men voor een duur van tien jaar van het Belgisch grondgebied verbannen is een obstakel vormt voor een toelating of machtiging tot een verblijf of tot vestiging door het bestuur; dat de wetgever uitdrukkelijk voorzien heeft dat het besluit moest worden opgeschort of ingetrokken opdat de verbodsmaatregel ophoudt van kracht te zijn en dat, zolang deze maatregel niet opgeheven is, het bestuur het verblijf of de vestiging niet kan toekennen (zie Raad van State, arrest nr. 218401 van 9 maart 2012);

Overeenkomstig artikel 26 en 46 bis van de van 15/12/1980 vormt het feit dat men onderworpen is aan een ministerieel terugwijzingsbesluit dat noch ingetrokken, noch opgeschort is en dat een verbod om het Rijk gedurende tien jaar binnen te komen omvat bijgevolg a fortiori een obstakel voor het bekomen van een verblijfstitel.

Overwegende dat u geen aanvraag tot schorsing of opheffing van het ministerieel terugwijzingsbesluit ingediend heeft, overeenkomstig artikel 46bis van de wet van 15/12/1980;

Aangezien u nog steeds onderworpen bent aan een ministerieel terugwijzingsbesluit dat op 04.09.2007 aan u betekend werd kan uw verzoek tot gezinshereniging dd.24.09.2015 niet in aanmerking worden genomen. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken, aangezien de afgifte ervan illegaal is en als onbestaande moete worden beschouwd.

Bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan een beroep tot nietigverklaring worden ingediend tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15/12/1980. Dit beroep moet binnen de 30 dagen na de betekening van deze beslissing door middel van een verzoekschrift worden ingediend.

Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten wordt het hierboven bedoelde beroep ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de vereisten vermeld in artikel 39/78 van de wet van 15/12/1980. Het beroep wordt Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij ter post aangetekend schrijven, aan de Eerste voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel.

De inleiding van een beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 33 van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het beginsel van de fair play.

Het middel luidt als volgt:

“Artikel 43 Vw + Richtlijn 2004/38/EG dd, 29 april 2009:

Doordat huidig dossier zich op het spanningsveld situeert tussen enerzijds een ministerieel besluit tot terugwijzing zoals in 2007 afgeleverd aan verzoeker en anderzijds het gegeven dat verzoeker inmiddels reeds geruime tijd een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd met zijn Nederlandse partner en samen een gemeenschappelijke kind hebben en op grond hiervan een verzoek tot verblijfskaart als partner van een burger van de Unie aanvraag.

Terwijl overeenkomstig art. 43 Vreemdelingenwet het verblijf aan een burger van de Unie en zijn familieleden immers slechts limitatief kan worden geweigerd om redenen van 'openbare orde', van 'nationale veiligheid' of van Volksgezondheid', en zulks bovendien enkel binnen de voorts in dit artikel beschreven perken.

Zodat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte de verblijfsaanvraag als onbestaande beschouwd.

Luidens artikel 43 van de Vreemdelingenwet:

De binnenkomst en het verblijf mogen aan (de burgers van de Unie en hun familieleden) slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken :

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° (de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;)

3° het. verval van het document dat de binnenkomst en het. verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het. grondgebied niet. wettigen;

Vooreerst is het onbetwist dat verzoeker wel degelijk als 'familielid' in die zin wordt aanzien.

Inmiddels is de Dienst Vreemdelingenzaken al aan haar 2de weigering van het verzoek tot verblijfskaart als partner van een burger van de Unie toe in huidig dossier.

De eerste weigering, - waartegen eveneens een beroep werd aangetekend voor Uw Raad -, stelde ten onrechte dat de aanvraag tot gezinshereniging (bijlage 19 ter) niet in overweging kon worden genomen op grond van het Ministerieel terugwijzingsbesluit.

Verweerster betwist echter dit niet, doch stelt dat een vreemdeling aan wie een ministerieel besluit tot terugwijzing werd betekend niet in de mogelijkheid zou zijn om een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen.

Verwerende partij laat evenwel na de wetsbepaling aan te duiden waaruit dergelijke onmogelijkheid zou kunnen afgeleid worden. Er dient voorts op te worden gewezen dat het feit dat aan verzoeker een ministerieel besluit tot terugwijzing werd betekend, rekening houdende met hetgeen is bepaald in artikel 20 van de Vreemdelingenwet, enkel toelaat vast te stellen dat de betrokken vreemdeling een bepaald ogenblik de openbare orde heeft geschaad en dat zijn aanwezigheid in het Rijk daarom niet langer gewenst was.

De loutere vaststelling dat verzoeker in een ver verleden, in casu in de periode 2002-2006 de openbare orde heeft geschaad laat evenwel niet automatisch toe te concluderen dat verzoeker door zijn gedrag nu een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Het feit dat verzoeker onderworpen werd aan een ministerieel besluit tot terugwijzing verhindert ook niet dat de actuele situatie van verzoeker opnieuw wordt bekeken. Het is inderdaad zo dat artikel 26 van de Vreemdelingenwet trouwens voorziet dat een ministerieel besluit kan worden

opgeschort of ingetrokken. Door de beslissing te nemen om de aanvraag van verzoekster om in functie van zijn echtgenote tot een verblijf te worden toegelaten niet in overweging te willen nemen - wat in voorliggende zaak niets anders is dan een niet door de wetgever voorziene weigeringsbeslissing - heeft verweerder dan ook artikel 43 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Verwerende partij heeft immers nagelaten te onderzoeken of de inbreuk op de openbare orde door verzoeker die aanleiding gaf tot de beslissing tot afgifte van een ministerieel besluit tot terugwijzing heden nog toelaat te besluiten dat verzoekster een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang voor de samenleving en hieromtrent een motivering te voorzien.

Desalniettemin tracht verweerder om alsnog een 'wettelijke basis' van haar standpunt te zoeken in artikel 46bis Vreemdelingenwet.

Artikel 46bis Vreemdelingenwet kan evenwel geen soelaas bieden en aldus de weigeringsbeslissing van verweerder niet schragen.

Per arrest van 29 november 2011 (arrest nr. 70.912 in de samengevoegde zaken RvV 79.023 en 80.191 - zie stuk 15) heeft Uw Raad zich in een volkomen analoog dossier alreeds uitgesproken omtrent de verhouding tussen art. 46bis Vw ten opzichte van art. 43 Vw:

De Raad merkt op dat verweerder verwijst naar artikel 46bis van de Vreemdelingenwet en voorhoudt dat deze bepaling elk recht op toegang of verblijf in het Rijk onttrekt aan verzoekster die gehuwd is met een Belgisch onderdaan. Er dient evenwel te worden geduoid dat voormelde wetsbepaling, die een omzetting is van artikel 32 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijn 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), slechts betrekking heeft op de burger van de Unie of zijn familieleden ten aanzien van wie een koninklijk besluit tot uitzetting of een ministerieel besluit tot terugwijzing "werd uitgevoerd". Artikel 46bis van de Vreemdelingenwet bepaalt met andere woorden slechts dat burgers van de Unie of hun familieleden die zich reeds in het buitenland bevinden en die onderworpen zijn aan een koninklijk besluit tot uitzetting of een ministerieel besluit tot terugwijzing uit het loutere feit dat zij verzochten om deze maatregel te schorsen of op te heffen geen recht kunnen ontlenen om opnieuw tot het Belgisch grondgebied toegelaten te worden of om er te verblijven. In voorliggende zaak werd verzoekster op 22 mei 2009 weliswaar een ministerieel besluit tot terugwijzing ter kennis gebracht, doch het staat niet ter discussie dat dit besluit tot op heden niet werd uitgevoerd. (...)

Een ruimere interpretatie van artikel 46bis van de Vreemdelingenwet vindt, in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt, ook geen steun in de richtlijn 2004/38/EG. De Europese wetgever heeft, immers aangegeven dat een situatie waarbij een beslissing tot verwijdering van het grondgebied reeds werd uitgevoerd niet zonder meer kan gelijkgesteld worden met de situatie waarbij deze tenuitvoerlegging pas in een latere fase gebeurt. Zo bepaalt artikel 33 van de richtlijn 2004/38/EG dat indien een besluit tot verwijdering van het grondgebied, waartoe werd besloten als straf of bijkomende straf naast een vrijheidsstraf ten uitvoer wordt gelegd meer dan twee jaar na de uitvaardiging, de lidstaat dient na te gaan of zich nog een actuele en werkelijke bedreiging van de openbare orde voordoet en dient te beoordelen of eventueel sedert het tijdstip waarop het besluit werd genomen wijzigingen in de omstandigheden in materiële zin zijn opgetreden. (...)

Het staat verweerder inderdaad vrij om te oordelen omtrent het recht van verzoekster om tot een verblijf toegelaten te worden in functie van haar echtgenoot. Verweerder dient hierbij evenwel de door de wetgever voorziene procedures en limitatief bepaalde weigeringsgronden te respecteren. Dit houdt onder meer in dat indien verweerder de aanvraag van verzoekster wenst af te wijzen om dat zij naar zijn oordeel een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, hij rekening dient te houden met de verplichtingen die opgenomen zijn in artikel 43 van de Vreemdelingenwet en hij dient na te gaan of het gedrag van verzoekster heden nog een werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

De stelling van verzoekster dat verweerder niet de controle die door artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt opgelegd heeft: doorgevoerd kan worden gevolgd.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet werd geschonden, "

Eén en ander gaat letterlijk identiek op in huidig dossier, zodat ook hier - andermaal en inmiddels voor de 2de maal in hetzelfde dossier - tot een schending van artikel 43 Vreemdelingenwet dient te worden besloten.

Thans tracht de verwerende partij een zeer ruime interpretatie te verlenen aan het artikel 46 bis van de Vw.

Doch blijft verwerende partij verder in gebreke aan te tonen dat artikel 46bis van de vreemdelingenwet ruimer dient geïnterpreteerd te worden en tevens zou verhinderen dat de verzoekende partij die, nadat

hem een besluit tot terugwijzing werd betekend, verplicht werd verder in het Rijk te verblijven om een vrijheidsstraf te ondergaan, niet de mogelijkheid zou hebben om, in functie van zijn later duurzame relatie met een Nederlandse, voor het eerst een verblijfsrecht te laten gelden.

Verweerder toont evenmin aan dat hij dit recht op verblijf, waarop de verzoekende partij zich pas kon / kan beroepen nadat hem reeds een besluit tot terugwijzing werd betekend, zou kunnen weigeren zonder na te gaan of de verzoekende partij nog een actueel gevaar vormde voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Te meer daar een ruimere interpretatie van artikel 46bis van de vreemdelingenwet, zoals de verwerende partij ze voorstaat, tevens geen steun vindt in de richtlijn 2004/38/EG.

De Europese wetgever heeft immers aangegeven dat een situatie waarbij een beslissing tot verwijdering van het grondgebied reeds werd uitgevoerd niet zonder meer kan gelijkgesteld worden met de situatie waarbij deze tenuitvoerlegging pas in een latere fase gebeurt.

Zo bepaalt artikel 33 van de richtlijn 2004/38/EG dat indien een besluit tot verwijdering van het grondgebied, waartoe werd besloten als straf of bijkomende straf naast een vrijheidsstraf, ten uitvoer wordt gelegd meer dan twee jaar na de uitvaardiging, de lidstaat dient na te gaan of zich nog een actuele en werkelijke bedreiging van de openbare orde voordoet en dient te beoordelen of eventueel sedert het tijdstip waarop het besluit werd genomen wijzigingen in de omstandigheden in materiële zin zijn opgetreden.

De verwerende partij lijkt met haar bestreden beslissing aldus uit het oog te verliezen dat in artikel 43 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting in Belgisch recht vormt van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG, uitdrukkelijk bepaald is dat het inreisrecht of het verblijfsrecht van burgers van de Unie of hun familieleden enkel kan beperkt worden indien hun gedrag "een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang voor de samenleving vormt.

Nopens verblijfsaanvraag van verzoeker overeenkomstig is artikel 52 van het KB van 8/10/1981

Verwerende partij stelt volledig ten onrechte in haar bestreden beslissing dat aangezien verzoeker nog steeds onderworpen is aan het ministerieel terugwijzingsbeslissing van 4/9/2007, komt verzoeker niet in aanmerking tot een verzoek tot gezinshereniging en diende derhalve het attest van immatriculatie te worden ingetrokken daar de afgifte ervan illegaal zou zijn en als onbestaande diende te worden beschouwd.

De verwerende partij stelt blijkbaar dat een ministerieel besluit tot terugwijzing zijn uitwerking niet kan verliezen door het optreden van een lagere ambtenaar.

Zij lijkt hiermee te willen aangeven dat de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen de aanvraag van de verzoekende partij om een verblijfskaart niet kon acteren zonder het ministerieel besluit te miskennen.

Zij gaat hierbij evenwel voorbij aan het feit dat de betrokken ambtenaar slechts handelde overeenkomstig de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Eveneens lijkt verwerende partij uit het oog te verliezen dat een ministerieel besluit een rechtsnorm is die in de hiërarchie der rechtsnormen lager staat dan een koninklijk besluit.

De stelling van de verwerende partij dat uit een ministerieel besluit tot terugwijzing een impliciet verbod zou voortvloeien om een verblijfsaanvraag van een familielid van een burger te acteren, laat derhalve niet toe te besluiten dat een gemeentelijk ambtenaar geen gevolg diende te geven aan een expliciete verplichting die voortvloeit uit een koninklijk besluit.

Het is inderdaad zo dat het recht op verblijf van een familielid van een burger van de Unie geen absoluut recht is. Het staat de verwerende partij inderdaad vrij om te oordelen omtrent het recht van de verzoekende partij om tot een verblijf toegelaten te worden in functie van zijn Nederlandse partner. De verwerende partij dient hierbij evenwel de door de wetgever voorziene procedures en limitatief bepaalde weigeringsgronden te respecteren, hetgeen zij in casu niet heeft gedaan.

Dit houdt onder meer in dat indien de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partij zou af te wijzen omdat zij van oordeel is dat verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, zij rekening diende te houden met de verplichtingen die opgenomen zijn in artikel 43 van de vreemdelingenwet en dient zij eveneens na te gaan of het gedrag van de verzoekende partij heden nog een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Dit onderdeel van het middels is ernstig en gegrond bij gebreke aan de controle die door artikel 43 van de vreemdelingenwet wordt opgelegd, en diende doorgevoerd te worden door de verwerende partij.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet werd flagrant geschonden.

a) Schending van het zorgvuldigheids-, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, alsook van het beginsel van de fair play

Verzoekster verwijst naar hetgeen hierboven onder punt a) uiteengezet.

Andermaal rept verweerder met geen woord over dit onderdeel van het eerste middel, hetgeen veelzeggend is.

In het licht van de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moge het duidelijk wezen dat verzoeker het rechtmatig vertrouwen mocht koesteren dat verweerder eindelijk eens de actuele, werkelijke en persoonlijke situatie van hem in ogenschouw zou nemen, teneinde tot een nieuwe beslissing te komen,

Onzorgvuldig bestuursoptreden maakt een schending van het beginsel van de fair play uit, zo aan dit optreden moedwilligheid ten grondslag ligt.

De goede trouw van het bestuur is ook aan de orde waar het gaat om het zogeheten beginsel van fair play, Het bestuur dient in zijn relatie met de burger een elementaire eerlijkheid aan de dag te leggen,"

Het dossier van verzoeker dient bovendien objectief op haar actuele situatie te worden beoordeeld zoals alreeds werd aangegeven.

"Het onderzoek van het bestuur dient zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS nr. 17411 van 3 februari 1976). Het bestuur dient de vereiste zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het uitoefenen van zijn informatieplicht.

Het gedrag van verweerder mits hardnekkige weigering zich te houden aan de wet en, toont manifest een vooringenomenheid (gebrek aan objectiviteit) aan in hoofde van verweerder, alsook een manifeste schending van de zorgvuldigheidsnorm en de goede trouw (fair play beginsel)."

2.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

"Verzoeker heeft in casu een aanvraag gezinshereniging ingediend op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Op basis van deze aanvraag werd aan verzoeker een bijlage 19ter afgeleverd waardoor normalerwijze artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 verder bepaalt hoe de procedure gezinshereniging verder dient gevolgd te worden.

Verwerende partij is klaarblijkelijk de mening toegedaan dat ze zonder enig schroom de procedure gezinshereniging, die gestart werd op basis van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet en artikel 52 KB, kunnen beëindigen door het verzoek tot gezinshereniging niet. in aanmerking te nemen ingevolge een ministerieel besluit tot terugwijzing van 10 jaar.

Het gegeven dat de gemeentelijke administratie de desbetreffende aanvraag gezinshereniging van verzoeker in overweging heeft genomen kan gewoonweg niet zomaar door verwerende partij naast zich neergelegd worden, aangezien de gemeentelijke administratie tevens een orgaan is van de overheid waarvan verwerende partij deel uitmaakt en bijgevolg alle beslissingen of fouten van deze administratie tegen verwerende partij opgeworpen kan worden. De bestreden beslissing schendt manifest de orgaantheorie.

De wetgeving is met betrekking tot de procedure gezinshereniging klaar en duidelijk.

Zoals reed in het eerste middel onder het punt b uiteengezet dient herhaald te worden dat de betrokken ambtenaar slechts handelde overeenkomstig de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en lijkt uit het oog te verliezen dat een ministerieel besluit een rechtsnorm is die in de hiërarchie der rechtsnormen lager staat dan een koninklijk besluit.

Het artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

§1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in

overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.]"

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]1 te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° [1 de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

[1 Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af]"

Verwerende partij was conform artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 1981 als het ware verplicht - weliswaar onder de controle van artikel 43 VW - om een bijlage 20 af te leveren teneinde het verzoek tot gezinshereniging te weigeren.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij in plaats van een bijlage 20 een beslissing heeft afgeleverd zonder opgave van een wettelijke bepaling. Men kan bovendien achteraf niet beweren dat men alsnog een bijlage 20 kan nemen.

Het feit dat de gemeentelijke administratie de procédure gezinshereniging niettegenstaande het ministerieel terugwijzingsbesluit doet op zich geen afbreuk aan de regels die in artikel 52 van het voormeld koninklijk besluit worden opgelegd.

In dat opzicht werd artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geschonden zodat de bestreden beslissing dient verinnigd te worden.

Het gemeentebestuur heeft impliciet maar zeker het ministerieel besluit tot terugwijzing genegeerd minstens naast zich neergelegd, gelet op haar bevoegdheid conform het KB waardoor verwerende partij thans niet kan aanhalen dat er in casu een inreisverbod / terugwijzingsbesluit was en bijgevolg geen bijlage 19ter kon worden afgeleverd.

Aangezien de bijlage 19ter toch werd afgeleverd en verzoeker in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie, diende verwerende partij de procedureregels van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 te volgen.

Op grond van rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ, Commissie v. Spanje, C-503/03 van 31 januari 2006) moet het bovendien mogelijk zijn een aanvraag tot gezinshereniging met een Unieburger in te dienen ook al werd voordien een inreisverbod en/of terugwijzingsbesluit opgelegd. Het inreisverbod / terugwijzingsbesluit dient dan met de aanvraag van een procédure impliciet opgeheven te zijn.

De aanvraag voor een gezinshereniging kan onder andere ook beschouwd als een verzoek tot opheffing van het reeds opgelegd Ministerieel Besluit tot terugwijzing.

Verwerende partij diende binnen een termijn van 6 maanden na het afleveren van de bijlage 19ter dd. 24.03.2014 een bijlage 20 af te leveren.

Thans stelt verzoeker vast dat er GEEN beslissing werd genomen overeenkomstig artikel 52 van het voormeld KB.

Artikel 52 KB is derhalve geschonden.

Bijgevolg is huidig middel ernstig en gegrond"

2.1.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het middel luidt als volgt:

“Verzoekende partij verwijst hierbij naar de uiteenzetting van het eerste en tweede middel. Het moge duidelijk zijn dat er geen wettelijke basis wordt aangegeven waarom het verblijfsrecht in hoofde van verzoeker dient geweigerd te worden en / of niet in aanmerking kan/kon worden genomen. Dat art. 52§3 van het KB als volgt luidt:

Artikel 52

§3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Ook in de akte van kennisgeving wordt geen wettelijke basis noch motivering gegeven.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Volledig ten onrechte en totaal in strijd met de wet motiveert de verwerende partij haar beslissing dat verzoeker het voorwerp is van een ministerieel besluit tot terugwijzing van 10 jaar d.d. 16.08.2007.

Dat verwerende partij niet uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens en niet correct beoordeeld heeft. Alsook op basis van een zeer summier onderzoek heeft zij zich enkel voor haar uitspraak gebaseerd op het MB tot terugwijzing en dat dit besluit een obstakel is voor het bekomen van een verblijfstitel.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins uit het actueel gedrag van verzoeker werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen hetgeen een obstakel zou vormen voor het bekomen van een verblijfstitel, zelfs integendeel.

Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoeker geen vraag tot opschorting of opheffing van het MB, terwijl de aanvraag tot verblijf door de Stad Antwerpen reeds wel in overweging werd genomen onder de bijlage 19ter en een afgifte van een AI.

Eveneens stelt de bestreden beslissing niet waarom de afgifte van bijlage 19 ter en AI illegaal zou zijn.

Door de bestreden beslissing in die zin te motiveren, voegt verwerende partij een onwettige criterium /voorwaarde toe aan de wet.

De bestreden beslissing is dan ook gebrekkig en onwettig gemotiveerd.

Dit middel is derhalve ernstig.”

2.1.4. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis ”

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover ZU bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op gezinsleven en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001);

A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij lgt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn huidige Nederlandse partner en dochter en derhalve onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000);

A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Verzoeker betwist niet dat artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet tot doel heeft een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend.

Artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het kind van een Nederlandse nationaliteit die zich met hem vestigt of komt vestigen tot vestiging kan worden toegelaten. Met andere woorden nu verzoeker duidelijk heeft aangetoond onder het toepassingsgebied van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet te vallen, meent verzoeker dan ook dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan het familielid. Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

Bijgevolg is dit middel ook gegrond."

2.1.5. In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 27 van richtlijn 2004/38/EG.

Het middel luidt als volgt:

"Verwerende partij tracht op een zeer subtiële wijze het Ministerieel Besluit van 16.08.2007 als reden aan te halen om de procédure gezinshereniging op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 te weigeren.

Artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG is nochtans zeer duidelijk en geeft duidelijk aan om welke redenen het verblijf kan geweigerd kan worden.

Het inreisverbod / ministerieel terugwijzingsbesluit dat aan verzoeker werd opgelegd was om reden dat verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven aan de terugkeerverplichting.

Met andere woorden, aan verzoeker werd geen inreisverbod/ terugwijzingsbesluit opgelegd omwille van de redenen die in artikel 27 van de richtlijn wordt vermeld, zijnde de redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

Artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG vermeldt het volgende:

Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2.De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

1. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart —, de lidstaat, van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen tweemaanden.

2. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist.

Uit bovenstaand artikel blijkt dat men de aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 niet kan weigeren omwille van het Ministerieel Besluit tot terugwijzing dat opgelegd ten gevolge van het gegeven dat verzoeker zich niet gehouden heeft aan de terugkeerverplichting. Ook dit middel is derhalve gegrond."

2.1.6. In een zesde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Verwerende partij heeft artikel 39/79 van de wet van 15.12.1980 manifest geschonden doordat het een ongedateerde beslissing zonder een wettelijke grondslag heeft betekend aan verzoeker waardoor de beroepsprocedure voor Uw Raad geen schorsende werking meer kan hebben.

Artikel 39/79 van de wet van 15.12.1980 vermeldt het volgende:

§1 Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend. De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn :

1° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf van de in artikel 10 bis bedoelde vreemdelingen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft., niet langer in het Rijk verblijft. dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het. voorwerp uitmaakt van een bevel. om. het grondgebied te verlaten;

2° de beslissing tot weigering van de erkenning van het recht op verblijf of die een einde maakt aan het recht op verblijf, genomen in toepassing van (artikel 11, § 1 of 2); 3° het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan de in (artikel 1 Obis, § 2 of § 3), bedoelde familieleden op basis van artikel 13, § 4, eerste lid, of aan de in artikel. IObis, § 1, bedoelde familieleden, om. dezelfde redenen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in. het Rijk verblijft, niet langer in het. Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het. voorwerp uitmaakt van een bevel om. het grondgebied te verlaten”;

4° de terugwijzing, voor zover deze beslissing overeenkomstig artikel 20, eerste lid, niet reeds het voorwerp is geweest van een advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen;

5° het verwerpen van een aanvraag om machtiging tot vestiging (of de status van langdurig ingezetene);

6° de beslissing waarin de vreemdeling, in toepassing van artikel 22, ertoe verplicht wordt bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven;

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan (een. burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis) op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van (een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis" en vervallen de woorden "op basis van artikel 44bis) op basis van artikel. 44bis; 8° (elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;)

9° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf die wordt aangevraagd op basis van artikel 58, door een vreemdeling die in België wenst te studeren. § 2. De EU-vreemdeling zal bij een betwisting bedoeld in (§ 1, tweede lid, 7° en 8°) desgevallend gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde om zijn verdediging in persoon te voeren, behalve wanneer zijn verschijning kan leiden tot ernstige verstoring van de openbare orde of de openbare veiligheid of wanneer het beroep betrekking heeft op een weigering van de toegang tot het grondgebied. Deze bepaling is eveneens van toepassing voor de Raad van State, optredend als cassatierechter tegen een uitspraak van de Raad.

Verzoeker kan gedwongen uit het Rijk worden verwijderd zonder meer dat het resultaat van de beroepsprocedure dient afgewacht te worden.

Verzoeker ontving inderdaad op 24 maart 2015 een bijlage 19ter en nadien een Attest van Immatriculatie. Verzoeker werd ingeschreven in het Rijksregister, zodat hij dan ook wettig in het Rijk verblijft. Het is dan ook niet meer ernstig te noemen en zelfs flagrant om deze aanvraag in de bestreden beslissing retro-actief ongedaan te maken, alsof er nooit een aanvraag is geweest.

Het gegeven dat in geval de aanvraag gezinshereniging in hoofde van verzoeker zou worden geweigerd, diende de verwerende een bijlage 20 af te leveren, hetgeen wettelijk verplicht is en derhalve niet ongebruikelijk. Meer nog, het is de wettelijke procédure om een aanvraag gezinshereniging te weigeren niet gevolgd.

In casu is niet alleen het rechtszekerheidsbeginsel geschonden, maar ook artikel 39/79 van de Vreemdelingen wet.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot de verschillende middelen het volgende in haar nota met opmerkingen:

“2.1. Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 43 van de Vreemdelingenwet,
- artikel 33 van de Richtlijn 2004/3 8/EG,
- materiële motiveringsplicht,
- het redelijkheidsbeginsel,
- het zorgvuldigheids-, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel,
- het beginsel van de fair play.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij in een eerste onderdeel voor als zou de bestreden beslissing ten onrechte de verblijfsaanvraag als onbestaande beschouwen gezien de inhoud van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Er zou volgens verzoekende partij geen wetsbepaling aangeduid zijn waarop de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging zich steunt.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing gewezen op artikelen 26 en 46bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder verwijst ter zake naar de inhoud artikel 26 van de Vreemdelingenwet:

"De terugwijzing- of uitzettingsbesluiten leggen verbod op gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen, tenzij ze opgeschort of ingetrokken worden. "

Artikel 46bis van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

"§ 1. De burger van de Unie of zijn familieleden, bedoeld in artikel 40bis, § 2, kunnen ten vroegste na een periode van twee jaar nadat het koninklijk besluit tot uitzetting of het ministerieel besluit tot terugwijzing werd uitgevoerd, onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit destijds rechtvaardigden, bij de gemachtigde van de minister een aanvraag indienen tot schorsing of opheffing van het betrokken besluit.

§ 2. Een besluit betreffende de bovenvermelde aanvraag wordt ten laatste binnen de zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag getroffen. De betrokken vreemdelingen hebben gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang of verblijf in het Rijk. "

In casu dient te worden vastgesteld dat, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het terugwijzingsbesluit niet werd opgeschort of ingetrokken, het verzoekende partij verboden is 10 jaar het Rijk binnen te komen. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging diende aldus terecht over te gaan tot het niet in aanmerking nemen van het verzoek tot gezinshereniging.

Lopende de termijn van het inreisverbod kan dan ook geen aanvraag gezinshereniging worden ingediend, zoals terecht werd vastgesteld in de bestreden beslissing.

De verwijzing naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet door verzoekende partij is niet dienstig.

Verzoekende partij kan overigens niet dienstig wijzen op een arrest nr. 70.912 dd. 29.11.2011, gezien in een recenter arrest van de Raad van State als volgt werd besloten:

"Artikel 26 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten verbod opleggen gedurende 10 jaar het Rijk binnen te komen, tenzij ze opgeschort of ingetrokken worden. Artikel 46bis van die wet bepaalt dat de burger van de Unie of zijn in artikel 40bis bedoelde familieleden ten vroegste twee jaar na de uitvoering van het koninklijk besluit tot uitzetting of het ministerieel besluit tot terugwijzing een aanvraag tot schorsing of opheffing van het betrokken besluit kunnen indienen en dat de betrokken vreemdelingen gedurende de behandeling van die aanvraag geen recht van toegang of verblijf in het Rijk hebben.

Dat een verzoek tot schorsing of opheffing "ten vroegste twee jaar na de uitvoering" van het besluit kan worden ingediend, doet geen afbreuk aan het feit dat het verblijfsverbod van 10 jaar geldt vanaf de datum van het besluit tot terugwijzing, te dezen dus vanaf 15 mei 2009. Ten overvloede weze vermeld dat uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan geen aanvraag tot schorsing of opheffing van het besluit tot terugwijzing blijkt, laat staan een beslissing in die zin. De verwijzing door de eerste rechter naar het feit dat het ministerieel besluit tot terugwijzing van 15 mei 2009 nog niet werd uitgevoerd, is dan ook irrelevant. De wetgever heeft immers uitdrukkelijk voorzien dat de verbodsmaatregel gedurende 10 jaar geldt, dit wil zeggen vanaf de datum van het besluit en los van de uitvoering ervan, tenzij dat besluit wordt opgeschort of ingetrokken.

De eerste rechter verwijst naar artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit als hogere norm ten opzichte van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 15 mei 2009. Hij stelt dat de gemeentelijke ambtenaar zich daarom niet op dat ministerieel besluit kon beroepen om geen gevolg te geven aan de expliciete verplichting om de verblijf s aanvraag van de huidige verweerder als familielid van een burger van de Unie te acteren. Daarmee verliest de eerste rechter uit het oog dat de in het ministerieel besluit tot terugwijzing van 15 mei 2009 bepaalde verbodsmaatregel van kracht is op grond van de hoger aangehaalde artikelen 26 en 46bis van de Vreemdelingenwet. die als wettelijke bepalingen primeren op

de bepalingen van een koninklijk besluit Artikel 43 van de Vreemdelingenwet, waarnaar de eerste rechter ook verwijst, bepaalt dat het verblijf aan burgers van de Unie en hun familieleden slechts mag worden geweigerd om redenen van openbare orde en binnen bepaalde perken. De terugwijzing is echter zelf een in de Vreemdelingenwet voorziene maatregel van openbare orde die er dan ook niet mee in strijd is en die dus de beslissing tot weigering van een verblijfsrecht aan een familielid van een burger van de Unie, zoals de verweerder, kan gronden. " (RvS nr. 221.633 van 4 december 2012)

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen bij gevolg niet worden aangenomen gelet op de voormelde rechtspraak.

Nopens de ingeroepen schending van artikel 33 van de Richtlijn 2004/38/EG, merkt de verweerder op dat de Richtlijn 2004/38 werd geïntegreerd in de in de Vreemdelingenwet d.m.v. de Wet van 25.4.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de Wet van 25.4.2007 bepaalt het volgende :

"Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en artikel 11, §2, d), van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. "

Ook in het K.B. van 07.05.2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen., staat vermeld in artikel 1 :

"Dit besluit integreert de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. "

Dienaangaande verwijst de verweerder nog naar een arrest dd. 20.02.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolr. 23.332) :

" Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Pari. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen. "

In een tweede onderdeel geeft verzoekende partij aan dat de betrokken ambtenaar slechts handelde overeenkomstig de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, en de aanvraag diende te acteren. Er zou uit het oog verloren worden dat een ministerieel besluit een rechtsnorm is die in de hiërarchie der rechtsnormen lager staat dan een koninklijk besluit.

Zoals supra uiteen werd gezet, kan lopende de termijn van het inreisverbod geen aanvraag gezinshereniging worden ingediend, zoals terecht werd vastgesteld in de bestreden beslissing.

De gemeentelijke administratie mocht de aanvraag dd. 24.03.2015 dan ook niet hebben in overweging genomen en zijn overgegaan tot de aflevering van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie. Immers werd reeds een ministerieel besluit tot terugwijzing aan verzoekende partij betekend (hetgeen zij ook niet betwist).

Er kan niet worden ingezien hoe de bijlage 19ter die door de gemeente werd afgeleverd van aard zou zijn afbreuk te doen aan een in kracht van gewijsde getreden ministerieel besluit tot terugwijzing dat door de minister werd opgelegd.

Terwijl nog dient te worden benadrukt dat, volgens de regels van de hiërarchie der rechtsnormen, een individuele beslissing van een ondergeschikte administratieve autoriteit niet de overhand kan krijgen op een maatregel die genomen werd door een superieure administratieve overheid, in casu een beslissing genomen door de bevoegde minister met betrekking tot de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdeling in het Rijk.

De beschouwingen van verzoekende partij zijn niet correct.

Tot slot houdt verzoekende partij in een derde onderdeel voor als zou er geen rekening zijn gehouden met de actuele, persoonlijke en werkelijke situatie van verzoekende partij.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging afdoende rekening heeft gehouden met de persoonlijke en specifieke situatie van verzoekende partij.

Er kon worden vastgesteld dat verzoekende partij op 16.08.2007 het voorwerp heeft uitgemaakt van een ministerieel terugwijzingsbesluit, dat op 16.08.2007 in werking is getreden en op 04.09.2007 aan verzoekende partij werd betekend.

Uit het administratief dossier kon worden afgeleid dat voormeld besluit noch ingetrokken, noch opgeschort is. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft aldus kunnen vaststellen dat het verzoekende partij verboden is om het Rijk gedurende 10 jaar binnen te komen en het besluit voor verzoekende partij dan ook een obstakel vormt voor het bekomen van een verblijfstitel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. Rv.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van het redelijkheids-, zorgvuldigheids-, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel en beginsel van de fair play waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen. 2.2. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit;
- artikel 40bis van de Vreemdelingenwet;

Verzoekende partij poogt voor te houden dat de gemachtigde de beslissing van de gemeentelijke administratie niet zomaar naast zich neer kan leggen. Verzoekende partij meent zich te kunnen beroepen op de orgaantheorie. Verzoekende partij meent ook dat de gemachtigde verplicht was om een bijlage 20 af te leveren om de gezinshereniging te weigeren.

Verweerder laat gelden dat deze kritiek elke grondslag mist.

Vooreerst wijst verweerder erop dat de aanvraag van verzoekende partij door de gemachtigde niet werd geweigerd. Integendeel werd een beslissing genomen waarin terecht wordt gemotiveerd dat de aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking kan worden genomen omwille van het ministerieel besluit dat aan verzoekende partij op 04.09.2007 werd betekend.

Verweerder verwijst ter zake naar artikel 26 van de Vreemdelingenwet:

"De terugwijzing- of uitzettingsbesluiten leggen verbod op gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen, tenzij ze opgeschort of ingetrokken worden. "

In casu dient te worden vastgesteld dat, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het terugwijzingsbesluit niet werd opgeschort of ingetrokken, het verzoekende partij verboden is 10 jaar het Rijk binnen te komen.

Lopende de termijn van het inreisverbod kan dan ook geen aanvraag gezinshereniging worden ingediend, zoals terecht werd vastgesteld in de bestreden beslissing.

De gemeentelijke administratie mocht de aanvraag dd. 24.03.2015 dan ook niet hebben in overweging genomen en zijn overgegaan tot de aflevering van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie. Immers werd reeds een ministerieel besluit tot terugwijzing aan verzoekende partij betekend (hetgeen zij ook niet betwist).

Verzoekende partij meent verkeerdelijk dat aan haar een bijlage 20 (zijnde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden) had moeten worden betekend.

Een schending van artikel 52 en artikel 40 van de Vreemdelingenbesluit wordt niet aannemelijk gemaakt.

Er kan voorts niet worden ingezien hoe de bijlage 19ter die door de gemeente werd afgeleverd van aard zou zijn afbreuk te doen aan een in kracht van gewijsde getreden ministerieel besluit tot terugwijzing dat door de minister werd opgelegd.

Terwijl nog dient te worden benadrukt dat, volgens de regels van de hiërarchie der rechtsnormen, een individuele beslissing van een ondergeschikte administratieve autoriteit niet de overhand kan krijgen op

een maatregel die genomen werd door een superieure administratieve overheid, in casu een beslissing genomen door de bevoegde minister met betrekking tot de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdeling in het Rijk.

Verzoekende partij kan voorts niet dienstig voorhouden dat het ministerieel besluit tot terugwijzing impliciet wordt opgeheven door een aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

Verweerder laat gelden dat slechts tot een opheffing/opschorting van het ministerieel besluit tot terugwijzing kan worden verzocht na bij de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een aanvraag te hebben ingediend.

Het administratief dossier blijkt evenwel geen aanvraag tot opschorting/opheffing te bevatten.

Evenmin kan verzoekende partij dienstig verwijzen naar het arrest van 31.01.2006 van het Hof van Justitie in de zaak C-503-03; immers heeft deze zaak betrekking op de weigering van een visum door de Spaanse autoriteiten om reden dat de persoon geweigerd stond in SIS (cf. Schengen - uitvoeringsovereenkomst van 19.06.1990). Geenszins laten de motieven van dit arrest toe om de besluiten te nemen die verzoekende partij er meent te kunnen uit trekken.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte, en kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.

2.3. Betreffende het derde middel

In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- formele en materiele motiveringsplicht;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Betreffende de vermeende schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr.Rv.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiele motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiele motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiele motiveringsplicht geschonden is (RvS nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiele motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiele motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekende partij uit kritiek op het feit dat er in de in casu bestreden beslissing geen wettelijke basis werd aangegeven.

Verweerder dient op te merken dat verzoekende partij reeds zelf in een eerste middel melding heeft gemaakt van het feit dat artikelen 26 en 46bis van de Vreemdelingenwet werden aangehaald. De beschouwingen van verzoekende partij kunnen dan ook niet worden aangenomen.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat in 2007 werd besloten door de minister tot het opleggen van een ministerieel besluit tot terugwijzing, om reden dat verzoekende partij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Dit ministerieel besluit tot terugwijzing dd. 16.08.2007 werd niet aangevochten door de verzoekende partij, zodat in kracht van gewijsde is getreden.

Nu aan verzoekende partij het verbod werd opgelegd om voor een periode van 10 jaar het Rijk binnen te komen, laat verweerder gelden dat verzoekende partij geen belang heeft bij de door haar geuite kritiek. Indien zij meent dat zij op heden geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde, dan staat het haar vrij een verzoek tot opschorting/opheffing in te dienen bij de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.

Verzoekende partij herhaalt haar kritiek uit een eerste en tweede middel en verweerder verwijst dan ook naar de uiteenzetting in antwoord op het eerste en tweede middel van verzoekende partij.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.

2.4. Betreffende het vierde middel

In een vierde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

artikel 8 EVRM;

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. " (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. " (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verzoekende partij beperkt zich tot een louter theoretisch betoog, zonder aannemelijk te maken dat zij hier een gezinsleven zou onderhouden.

Geheel ten overvloede laat verweerder gelden dat verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit tot terugwijzing, en dat het haar verboden is het Rijk gedurende een periode van 10 jaar binnen te komen.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. "

(zie onder andere Rv.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zij gaat hier niet eens op in.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij op 01.09.2012 werd gerepatrieerd naar Marokko, en daar meer dan een jaar heeft verbleven. Verweerder ziet dan ook niet in om welke reden het gezinsleven niet in Marokko zou kunnen worden verdergezet.

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan ' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten. "

(R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr.1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De in casu bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het ministerieel besluit. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen.

2.5. Betreffende het vijfde middel

In een vijfde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG;

Verzoekende partij kan verder niet dienstig verwijzen naar de Richtlijn 2004/3 8/EG, gezien zij zich daarop niet kan beroepen.

Verweerder merkt op dat de Richtlijn 2004/38 werd geïntegreerd in de in de Vreemdelingenwet d.m.v. de Wet van 25.04.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de Wet van 25.4.2007 bepaalt het volgende :

"Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en artikel 11, §2, d), van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. "

Ook in het K.B. van 07.05.2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen., staat vermeld in artikel 1 :

"Dit besluit integreert de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. "

Dienaangaande verwijst de verweerder nog naar een arrest dd. 20.02.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolr. 23.332) :

"Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Pari St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen. "

Bovendien is verzoekende partij haar betoog aangaande de vermeende schending van artikel 27 van voormelde richtlijn enkel gericht tegen het - inmiddels in kracht van gewijsde gegane - ministerieel besluit tot terugwijzing en niet tegen de bestreden beslissing.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Om reden dat het verzoekende partij verboden is 10 jaar het Rijk binnen te komen gezien het opgelegde ministerieel besluit tot terugwijzing, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht beslist dat de aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking kan worden genomen.

Lopende de termijn van het inreisverbod kan geen aanvraag gezinshereniging worden ingediend, zoals terecht werd vastgesteld in de bestreden beslissing.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden gevolgd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het vijfde middel kan evenmin worden aangenomen.

2.6. Betreffende het zesde middel

In een zesde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet;

Verzoekende partij acht voormelde rechtsregel geschonden, daar er geen schorsende beroepsprocedure zou openstaan tegen de in casu bestreden beslissing.

Verzoekende partij uit evenwel kritiek tegen de wettelijke bepaling, en niet tegen de in casu genomen bestreden beslissing.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij niet ernstig bezwaar kan uiten met betrekking tot het feit dat zij niet over een schorsend beroep beschikt, nu art. 39/79 van de Vreemdelingenwet niet voorziet in een schorsende werking voor beslissingen wanneer een aanvraag gezinshereniging niet in overweging kan worden genomen.

Het weze benadrukt dat de in casu bestreden beslissing geen weigering ten gronde uitmaakt van de aanvraag gezinshereniging, maar integendeel motiveert dat dergelijke aanvraag niet geldig kon worden ingediend om reden dat verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit tot terugwijzing.

Dergelijke vordering kan niet ontvankelijk worden ingesteld voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling an sich.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artt. 39/2, §2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip 'beslissing' teruggesproken worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001,83).

Immers bepaalt artikel 39/2 §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangaande de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. "

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet de wet zelf beoordelen aan de hand van de door verzoekende partij opgeworpen schending.

De verweerder is derhalve van oordeel dat het middel van verzoekende partij als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Terwijl zij overigens een nieuwe aanvraag heeft ingediend van de verblijfskaart van een burger van de Unie, in hoedanigheid van vader van minderjarige burger van de Europese Unie, B.M. (...). Verzoekende partij toont dan ook geen belang aan bij haar kritiek.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verzoek tot gezinshereniging niet in aanmerking kon worden genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het zesde middel kan evenmin worden aangenomen. "

2.3.1. Gelet op de onderlinge samenhang zullen het eerste, tweede, derde, vijfde en zesde middel samen worden besproken.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, name de artikelen 26, 40 en 46bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking kan worden genomen daar zij nog steeds onderworpen is aan een ministerieel besluit tot terugwijzing dat op 4 september 2007 aan haar werd betekend en een verbod inhoudt om het Rijk gedurende tien jaar binnen te komen. Het ministerieel besluit werd niet opgeheven of geschorst en er werd hiertoe evenmin een aanvraag ingediend, zodat het volgens de verwerende partij een obstakel vormt voor het bekomen van een verblijfstitel.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte

motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Zij kan niet ernstig voorhouden dat geen wettelijke basis wordt aangegeven waarom haar het verblijfsrecht in casu dient te worden geweigerd, nu in de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de artikelen 26 en 46bis van de vreemdelingenwet en in de hoofding van de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de directie bevoegd voor aanvragen gezinshereniging op grond van artikel 40 van de vreemdelingenwet. Zij kan niet ernstig voorhouden dat *“een beslissing (werd) afgeleverd zonder opgave van een wettelijke bepaling”*.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Vooreerst merkt de Raad op dat het in punt 1. bedoelde besluit tot terugwijzing van 16 augustus 2016 getroffen werd op grond van artikel 20 van de vreemdelingenwet. Op grond van de beschikbare gegevens in het administratief dossier dient de Raad vast te stellen dat dit besluit tot terugwijzing een definitief karakter verworven heeft.

Artikel 26 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De terugwijzings- of uitzettingsbesluiten leggen verbod op gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen, tenzij ze opgeschort of ingetrokken worden.”*

Uit het administratief dossier blijkt niet dat het bedoelde besluit tot terugwijzing werd opgeschort of ingetrokken of dat minstens maar een dergelijke vraag werd ingediend door de verzoekende partij. De verzoekende partij geeft ook zelf niet aan dat een aanvraag tot opschorting of intrekking werd ingediend en betwist alleszins volgende vaststelling in de bestreden beslissing niet: *“Overwegende dat u geen aanvraag tot schorsing of opheffing van het ministerieel terugwijzingsbesluit ingediend heeft overeenkomstig artikel 46bis van de wet van 15/12/1980.”* Verzoeker kan dan ook niet dienstig beweren dat een definitief geworden administratief besluit tot terugwijzing dat zijn rechtsgrond vindt in artikel 20 van de vreemdelingenwet en dat noch ingetrokken noch opgeschort werd, niet mag toegepast worden op grond van een lagere rechtsnorm dan de vreemdelingenwet, namelijk artikel 52 van het vreemdelingenbesluit. Evenmin kan zij gelet op het voorgaande ernstig voorhouden dat geen wettelijke basis wordt aangegeven waarom haar het verblijfsrecht in casu dient te worden geweigerd, zoals reeds werd besproken.

Daarnaast merkt de Raad op dat de verzoekende partij er op grond van het verkrijgen van een bijlage 19ter (en een attest van immatriculatie) van het betrokken stadsbestuur niet op kon vertrouwen dat een eerder getroffen besluit tot terugwijzing niet meer zou gelden of zijn uitwerking zou verloren hebben, nu dergelijke gevolgen niet voorzien zijn in de vreemdelingenwet. Zij kan niet anders voorhouden. De bestreden beslissing motiveert derhalve terecht: *“Overeenkomstig artikel 26 en 46 bis van de van 15/12/1980 vormt het feit dat men onderworpen is aan een ministerieel terugwijzingsbesluit dat noch ingetrokken, noch opgeschort is en dat een verbod om het Rijk gedurende tien jaar binnen te komen omvat bijgevolg a fortiori een obstakel voor het bekomen van een verblijfstitel. Overwegende dat u geen aanvraag tot schorsing of opheffing van het ministerieel terugwijzingsbesluit ingediend heeft, overeenkomstig artikel 46bis van de wet van 15/12/1980; Aangezien u nog steeds onderworpen bent aan een ministerieel terugwijzingsbesluit dat op 04.09.2007 aan u betekend werd kan uw verzoek tot gezinshereniging dd.24.09.2015 niet in aanmerking worden genomen. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken, aangezien de afgifte ervan illegaal is en als onbestaande moet worden beschouwd.”* Zelfs indien de verzoekende partij, ook al kon zij in België geen recht van toegang of verblijf laten gelden omdat haar besluit tot terugwijzing ingetrokken noch opgeheven was, sedert het indienen van een

aanvraag van een verblijfskaart op grond van haar wettelijke samenwoning met een Nederlandse onderdaan dient te worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, kan er zoals de bestreden beslissing terecht doet, gewezen worden op het gestelde in artikel 46bis van de vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

"§ 1. De burger van de Unie of zijn familieleden, bedoeld in artikel 40bis, § 2, kunnen ten vroegste na een periode van twee jaar nadat het koninklijk besluit tot uitzetting of het ministerieel besluit tot terugwijzing werd uitgevoerd, onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiele zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit destijds rechtvaardigden, bij de gemachtigde van de minister een aanvraag indienen tot schorsing of opheffing van het betrokken besluit.

§ 2. Een besluit betreffende de bovenvermelde aanvraag wordt ten laatste binnen de zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag getroffen. De betrokken vreemdelingen hebben gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang of verblijf in het Rijk."

Artikel 46bis van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 32 van richtlijn 2004/38/EG. Het werd ingevoegd door artikel 37 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Artikel 32 van genoemde richtlijn luidt als volgt:

"1. Personen die zijn verwijderd om redenen van openbare orde of openbare veiligheid kunnen na verloop van een redelijke termijn die afhankelijk is van de omstandigheden en in elk geval drie jaar na de tenuitvoerlegging van het overeenkomstig het Gemeenschapsrecht rechtsgeldig uitgevaardigde definitieve besluit tot verwijdering, een aanvraag tot opheffing van dit besluit indienen onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit rechtvaardigen om jegens hen een verwijderingsmaatregel uit te vaardigen. De betrokken lidstaat neemt zijn besluit binnen zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag.

2. De in lid 1 bedoelde personen hebben gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang tot het grondgebied van de betrokken lidstaat."

De memorie van toelichting bij artikel 46bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Dit artikel voegt een artikel 46bis in in de vreemdelingenwet. Het handelt over de mogelijke schorsing of opheffing van het koninklijk besluit tot uitzetting of het ministerieel besluit tot terugwijzing, zoals voorzien in artikel 45. Conform de jurisprudentie van het Hof van Justitie, krachtens welke de lidstaten geen besluit tot levenslange verwijdering van hun grondgebied kunnen nemen ten aanzien van de burgers van de Unie en hun familieleden (cf. artikel 15, § 3 van de richtlijn) voorziet artikel 32 van de richtlijn dat de bedoelde personen het recht hebben om na een periode van uiterlijk drie jaar na het definitieve besluit tot verwijdering een aanvraag tot opheffing van dit besluit in te dienen (cf. ook 27ste overweging van de richtlijn). Een koninklijk besluit tot uitzetting en een ministerieel besluit tot terugwijzing brengen een verbod met zich mee om gedurende 10 jaar het Rijk binnen te komen (art. 26 vreemdelingenwet). Burgers van de Unie en hun familie kunnen echter reeds na 2 jaar de schorsing of intrekking vragen onder de voorwaarden bepaald in dit artikel 46bis, dat artikel 32 van de richtlijn omzet." (Parl. St. Kamer, Doc. 51, 2845-001, p. 64-65).

Uit het bovenvermelde volgt dat de Belgische wetgever specifiek voor wat betreft burgers van de Unie en hun familieleden er voor geopteerd heeft om hen ten vroegste twee jaar na de uitvoering van het besluit tot terugwijzing het recht te verschaffen een aanvraag tot opheffing of intrekking van het besluit aan te vragen. Artikel 32 van de richtlijn 2004/38/EG werd voorts getrouw omgezet aangezien artikel 46bis van de vreemdelingenwet voorziet dat een besluit over het verzoek tot opheffing of intrekking van het besluit tot terugwijzing ten laatste binnen de zes maanden te rekenen vanaf het indienen van de aanvraag getroffen wordt en dat de betrokken vreemdelingen gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang of verblijf hebben in het Rijk.

Aangezien een familielid van een burger van de Unie slechts ten vroegste twee jaar na de uitvoering van een besluit tot terugwijzing om de intrekking of opheffing ervan kan verzoeken en dat zolang de aanvraag in behandeling is, hij geen recht van toegang of verblijf in het Rijk heeft, volgt hieruit a priori dat indien geen aanvraag tot opheffing of intrekking werd ingediend tegen een besluit tot terugwijzing de betrokkene geen recht van toegang of verblijf kan laten gelden.

Het kwam de verzoekende partij toe om vrijwillig gevolg te geven aan het besluit tot terugwijzing. Het gegeven dat dit besluit niet op gedwongen wijze wordt uitgevoerd door de verwerende partij maakt niet dat het zijn geldingskracht of uitwerking verloren heeft. Een besluit tot terugwijzing verliest enkel zijn uitwerking indien het ingetrokken wordt of verliest een gedeelte van zijn uitwerking indien het opgeschort wordt, dit conform het gestelde in de artikelen 26 én 46bis van de vreemdelingenwet. In zoverre de verzoekende partij hieromtrent in haar verzoekschrift verwijst naar het andersluidend arrest van de Raad met nr. 70 912 van 29 november 2011, merkt de Raad op dat een arrest van de Raad geen bindende kracht heeft in een continentaal rechtstelsel en dit arrest is bovendien bij arrest nr. 221.633 van 4 december 2012 gecasseerd door de Raad van State.

De Raad dient derhalve te concluderen dat, gelet op het gestelde in de artikelen 26 en 46bis van de vreemdelingenwet, de verwerende partij terecht het attest van immatriculatie - dat werd afgeleverd naar aanleiding van de op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en artikel 52 van het vreemdelingenbesluit afgeleverde bijlage 19ter - kon intrekken en een beslissing tot niet in overwegingneming van de aanvraag gezinshereniging kon treffen op grond van de hoofdvaststelling *“Overeenkomstig artikel 26 en 46 bis van de van 15/12/1980 vormt het feit dat men onderworpen is aan een ministerieel terugwijzingsbesluit dat noch ingetrokken, noch opgeschort is en dat een verbod om het Rijk gedurende tien jaar binnen te komen omvat bijgevolg a fortiori een obstakel voor het bekomen van een verblijfstitel. Overwegende dat u geen aanvraag tot schorsing of opheffing van het ministerieel terugwijzingsbesluit ingediend heeft, overeenkomstig artikel 46bis van de wet van 15/12/1980; Aangezien u nog steeds onderworpen bent aan een ministerieel terugwijzingsbesluit dat op 04.09.2007 aan u betekend werd kan uw verzoek tot gezinshereniging dd.24.09.2015 niet in aanmerking worden genomen.”*

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat haar een bijlage 20 diende te worden afgeleverd aangezien haar een bijlage 19ter werd afgegeven op grond van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de toepassing van artikel 43 van de vreemdelingenwet dient de Raad op te merken dat, daargelaten de vraag of de motivering van de bestreden beslissing voldoet aan het gestelde in artikel 43, 2° van de vreemdelingenwet, dit geen afbreuk kan doen aan het besluit tot terugwijzing dat getroffen werd alvorens de verzoekende partij een aanvraag indiende tot afgifte van een verblijfskaart op grond van haar relatie met een Nederlandse onderdaan. Te dezen kan bovendien ook gewezen worden op artikel 46bis van de vreemdelingenwet (cf. supra). De Raad verwijst naar het voorgaande en herhaalt dat het de verzoekende partij toekwam om vrijwillig gevolg te geven aan het besluit tot terugwijzing. Het gegeven dat dit besluit niet op gedwongen wijze wordt uitgevoerd door de verwerende partij maakt niet dat het zijn geldingskracht of uitwerking verloren heeft.

Waar de verzoekende partij verwacht dat de verwerende partij een onderzoek doet naar het actuele, werkelijke gevaar dat zij zou kunnen betekenen voor de openbare orde, dient de Raad op te merken dat nergens bepaald is dat de verwerende partij een dergelijk onderzoek moet uitvoeren wanneer er geen aanvraag om opheffing of intrekking van het besluit tot terugwijzing werd ingediend. Een dergelijke verplichting kan alleszins niet gelezen worden in artikel 43 van de vreemdelingenwet noch in artikel 46bis van de vreemdelingenwet. In zoverre de verzoekende partij vervolgens ingaat op zijn persoonlijke situatie dient de Raad op te merken dat het de Raad niet toekomt om deze elementen te betrekken in de beoordeling van de wettelijkheid van de eerste bestreden beslissing. Het komt verzoeker toe deze elementen aan te brengen in een verzoek tot intrekking of opschorting van het besluit tot terugwijzing waarover de verwerende partij dan zal dienen te oordelen. De Raad herhaalt dat het andersluidend arrest van de Raad met nr. 70 912 van 29 november 2011 waarnaar de verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift geen bindende kracht heeft in een continentaal rechtstelsel en dat dit arrest bovendien werd verbroken door de Raad van State.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat artikel 46bis van de vreemdelingenwet niet geldt indien het besluit tot terugwijzing niet uitgevoerd werd, vindt geen steun in artikel 46bis van de vreemdelingenwet en artikel 32 van richtlijn 2004/38/EG. Nergens is bepaald dat een besluit tot terugwijzing enkel op een gedwongen wijze kan worden uitgevoerd. In zoverre de verzoekende partij de stelling onderschrijft die erop neer komt dat een vreemdeling die beslist een besluit tot terugwijzing niet vrijwillig uit te voeren en ervoor opteert om onder te duiken, op eender welk tijdstip recht heeft op een ambtshalve toetsing van zijn situatie in het licht van artikel 43 van de vreemdelingenwet en daarbij kan genieten van een recht op toegang en verblijf in het Rijk daar waar een vreemdeling die ervoor opteert om wel uitvoering te geven aan het besluit tot terugwijzing slechts ten vroegste twee jaar na de

uitvoering van het besluit om een herziening van zijn situatie kan vragen en dit dient te doen via een verzoek tot opheffing of intrekking van het besluit tot terugwijzing, waarbij hij geen recht van toegang of verblijf kan laten gelden. Dit kan niet de bedoeling zijn geweest van de nationale wetgever en evenmin van de Europese wetgever.

De verzoekende partij kan evenmin dienstig steunen op artikel 33 van de richtlijn 2004/38/EG dat als volgt luidt:

*“1. Het gastland kan geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied gelasten bij wijze van straf, of van bijkomende straf naast een vrijheidsstraf, tenzij met inachtneming van de artikelen 27, 28 en 29.
2. Indien een besluit tot verwijdering van het grondgebied zoals bedoeld in lid 1 ten uitvoer wordt gelegd meer dan twee jaar na de uitvaardiging, gaat de lidstaat na of zich een actuele en werkelijke bedreiging van de openbare orde of de openbare veiligheid voordoet, en beoordeelt hij de eventueel sedert het tijdstip waarop het besluit tot verwijdering werd genomen opgetreden wijzigingen in materiële zin in de omstandigheden.”*

Daargelaten de vraag of artikel 33.2. van genoemde richtlijn rechtstreekse werking heeft, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij niet onder de werkingssfeer van deze bepaling valt aangezien te dezen nergens uit blijkt dat verwerende partij zal overgaan tot een gedwongen tenuitvoerlegging van het besluit tot terugwijzing. De bestreden beslissing vormt daarenboven geen besluit van verwijdering maar een beslissing tot het niet in overweging nemen van een aanvraag gezinshereniging.

Daargelaten de vraag of artikel 27 van dezelfde richtlijn rechtstreekse werking heeft, dient voorts te worden opgemerkt dat het middelonderdeel waarin de verzoekende partij een schending van deze bepaling aanvoert, is gebaseerd op een verkeerde lezing van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 16 augustus 2007. Immers werd dit niet opgelegd omwille van het feit dat de verzoekende partij geen gevolg zou hebben gegeven aan de terugkeerverplichting, maar omdat de verzoekende partij destijds door haar persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad en er sprake is van een ernstig en actueel risico voor een nieuwe schending van de openbare orde in de toekomst, reden waarom zij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten met verbod er gedurende tien jaar terug te keren. Dit onderdeel is derhalve niet dienstig.

In zoverre het betoog is gericht tegen het ministerieel besluit tot terugwijzing van 16 augustus 2007, is het beroep evenmin dienstig nu dit niet de in casu bestreden beslissing betreft. De verzoekende partij liet blijkens het administratief dossier na een beroep in te dienen tegen het ministerieel besluit, zodat het definitief is geworden.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat er sprake is van een gebrek aan wettelijke grondslag voor de bestreden beslissing – hetgeen een verkeerde lezing vormt van de bestreden beslissing zoals blijkt uit het voorgaande – die tot gevolg heeft dat de beroepsprocedure voor de Raad geen schorsende werking heeft terwijl zij van mening is dat er wel een schorsende werking zou moeten zijn, gaat zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd *“Bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan een beroep tot nietigverklaring worden ingediend tegen deze beslissing (...). De inleiding van een beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.”* De verzoekende partij lijkt er in haar verdere betoog verkeerdelijk van uit te gaan dat de bestreden beslissing een weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft, terwijl het gaat om een niet in aanmerking nemen van de aanvraag gezinshereniging. Een schending van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet blijkt aldus allerminst.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de aanvraag gezinshereniging dient te worden beschouwd als een impliciet verzoek tot opheffing van het reeds bestaande ministerieel besluit tot terugwijzing, kan zij niet worden gevolgd. De verwerende partij merkt in haar nota terecht op dat dergelijke aanvraag tot opheffing of intrekking blijkens de wettelijke bepalingen uitdrukkelijk dient te gebeuren en dat de betrokkene zich hiervoor dient te richten tot de verwerende partij. Het administratief dossier bevat overigens geen dergelijke aanvraag en de verzoekende partij ontkent noch weerlegt dat zij geen aanvraag tot opheffing of intrekking heeft ingediend. De verwijzing naar het arrest C-503/03 van het Hof van Justitie (HvJ 31 januari 2006, C-503/03, Commissie v. Spanje, pt. 59) is aldus niet dienstig waar de verzoekende partij meent dat hieruit kan worden afgeleid dat een aanvraag gezinshereniging een impliciete opheffing betekent van het besluit tot terugwijzing.

Verder geeft de verwerende partij terecht aan dat niet kan worden ingezien hoe de bijlage 19ter die, wellicht per vergissing, door de gemeente werd afgeleverd van aard zou zijn afbreuk te doen aan een in kracht van gewijsde getreden ministerieel besluit tot terugwijzing, dat door een minister werd opgelegd.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 27 en 33 van richtlijn 2004/38/EG, van de artikelen 39/79, 40bis, 43 en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van de middelen, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de verwerende partij niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er sprake is van rechtmatige verwachtingen die niet werden ingelost. Een schending wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing. Een schending wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste, tweede, derde, vijfde en zesde middel zijn derhalve ongegrond.

2.3.2. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven en privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu beperkt de verzoekende partij zich tot de stelling dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in haar privéleven en dat deze ertoe zou leiden dat zij gescheiden leeft van haar huidige Nederlandse partner en dochter. Zij wenst een toetsing in functie van artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een voldoende aangetoond bestaan van een privé- en gezinsleven dat bescherming geniet onder artikel 8 van het EVRM gelet op het niet-geconcretiseerde en ongestaafde betoog van de verzoekende partij, dient erop te worden gewezen dat er sprake is van een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en

a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100; EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Zelfs indien aanvaard wordt dat de verzoekende partij en haar Nederlandse partner en kind effectief een familiaal leven in de zin van artikel 8 van het EVRM hebben, dan nog moet worden opgemerkt dat deze voorgehouden relatie in casu niet toelaat te besluiten dat er op de verwerende partij een positieve verplichting zou rusten om haar een verblijfsrecht toe te staan of dat het haar verboden zou zijn om een besluit tot terugwijzing dat eerder getroffen werd, te handhaven. In dit verband moet worden geduid dat de verzoekende partij nooit tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd, zodat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekende partij enig verblijfsrecht wordt ontnomen. Uit artikel 8 van het EVRM kan bovendien geen verplichting voor een staat afgeleid worden om een vreemdeling van wie is gebleken dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde op het grondgebied toe te laten. De verzoekende partij toont ook niet aan dat zij enkel in België een familiaal leven kan ontwikkelen.

Indien de verzoekende partij een verblijfsrecht wenst te verkrijgen op grond van wettelijke samenwoning met een Nederlandse onderdaan in België en met haar een familieleven wenst te leiden, komt het in de eerste plaats aan haar toe om een aanvraag in te dienen tot opheffing of intrekking van het besluit tot terugwijzing. De afweging die de verzoekende partij verwacht tussen de ernst van de door haar gepleegde inbreuken en haar recht op eerbiediging van het gezinsleven zal in deze beslissing dienen te geschieden. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij een verzoek tot schorsing en opheffing van het besluit tot terugwijzing heeft ingediend. Wat betreft het recht op een gezinsleven van haar partner, dient te worden herhaald dat niet wordt aangevoerd dat zij het vermeende gezinsleven niet elders kunnen uitoefenen en dat zij de verzoekende partij niet zou kunnen vergezellen.

Met betrekking tot haar privéleven voert zij geen andere concrete elementen aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt door de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN